Ce faci, Mamă-Țară, pentru fiii tăi din tranșee?

Auzi, mamă din București, aici, pe malurile Nistrului, fiii neamului românesc plătind cu viața lor, apără viața fiilor tăi. Ce ai făcut iubită Mamă pentru cei din tranșee?

Vreme rece. Abia am intrat în linia întîi, cu grupul reprezentanților Frontului Popular Creș fin Democrat, care aducea îmbrăcăminte și alimente pentru polițiști și voluntari, cînd, în dispozitivul defensiv românesc a pătruns un camion de mic tonaj, cu un drapel alb. Nu i-am dat nici o importanță, crezînd că face parte dintr-o regulă nescrisă, de a fi lăsat în pace de gurile de foc din ambele tabere. Avem prieteni printre combatanți. Ne-am strîns mîinile și ne-am îmbrățișat în tăcere. Știam toți de ce, mai trecuse o zi și eram din nou, toți împreună. În jurul meu, oșteni din oastea cea mare a țării, aici, la răsărit de țară, de pe vremea lui Decebal și Ștefan cel Mare și pînă azi și pînă în vecii vecilor. Cum dorm pruncii neamului românesc în Maramureș și Banat? Dar în văile Carpaților? Mamele plouă deasupra lor roua cîntecului de leagăn. Și la Chișinău și la Iași. Numai că la hotare oștenii țării stau de strajă cu prețul vieții lor. Înțelegeți, mame și tați, că liniștea pruncilor din leagăn și a flăcăilor voștri se datorează zidurilor din trupurile vii ridicate tot de fiii acestui neam, aici, pe malurile Nistrului? Vă rugați în fiecare dimineață și seară pentru ei? Nu vă atinge frigul nopților de veghe din tranșee? Nu vă înspăimîntați la gîndul că nu vor mai rezista? Un popor, pentru a opri stihiile războiului să nu se prăvălească peste riuri și munți, peste mormintele strămoșilor și peste pruncii din pîntecele mamelor, trebuie să se apere la marginile sălașurilor sale. Dar iată, camionul cu drapel alb se apropie de sectorul comunei Coșnița, de sub controlul combatanților români, îl depășește, se apropie de cel controlat de cazaci, apoi se îndreaptă spre liniile de luptă ale mercenarilor. Îl întreb, alertat, pe unul din ofițerii români, ce se întîmplă. Vom afla peste cîteva minute. Zeci de case au fost distruse de cazaci. Camionul e al statului. Da, e limpede, cazacii au acceptat să ne întîlnim pentru tratative, la jumătatea distanței dintre ei și noi. Trei ofițeri români și un reporter cu o cameră de luat vederi pornesc spre pozițiile cazacilor. Întreaga unitate militară supraveghează orice mișcare, gata să își protejeze ofițerii. Dinspre sat mișcări suspecte. Alarmă generală. O căruță cu doi cai, din sat, se îndreaptă spre locul de întîlnire al ofițerilor români și cazaci. Românii sosiseră primii. Cazacii înaintau spre ei concomitent cu căruța. Ofițerii români sînt preveniți prin radio să nu mai înainteze. Doar cîțiva pași și trecînd dincolo de linia orizontului, nu ar mai fi rămas în raza de vizibilitate a unității pe care o comandau. Căruța și cazacii dispărură ascunși de colină. Am gîndit, recunosc, că e vorba de o posibilă diversiune pentru capturarea ofițerilor români. Lungi au fost minutele de tratative. Căruța, cu ofițerii români mergînd pe lîngă ea, se apropia de baza fortificațiilor românești. În mod surprinzător ofițerii români nu mai răspundeau la apelul radio din bază. Cine erau căruțașii? Aveau armament, iar ofițerii români erau scuturi vii? În război totul e posibil. Dar totul s-a sfîrșit cu bine. Țăranii români, văzîndu-i pe cei trei ofițeri români înaintînd singuri pe cîmpul de luptă, spre cazaci, au pornit și ei pentru a-i însoți. Mercenarii vor fi trecut cu adevărat prin clipe de mare îngrijorare. Au pe conștiință viețile sătenilor și gospodăriile distruse. Țăranii erau de aici, de acasă, de lîngă mormintele bunilor și strămoșilor noștri. Mulți dintre ei au pus mîna pe arme. Iată-i pe cei doi din căruță sfidînd moartea, moartea fiind similară cu cazacii. I-a sfidat cu o nepăsare legendară, tocmai prin simplitatea gestului lor. Ce s-a discutat la întîlnirea din mijlocul cîmpului de luptă? Ofițerul cazac a dat glas posibilității că unii cazaci să fie lăsați să plece din Republica Moldova. Fără arme, i-a replicat ofițerul român. Fără arme. Dar să ni se aprobe să trecem prin Țara Dubăsarului. Iisuse Hristoase, pentru cazacii ruși peste tot pe unde pun piciorul este țara lor, iar în vecinătate, raionul Dubăsari este Țara Dubăsarului. Au călcat la Tiraspol și dimpreună cu minoritarii ruși de aici, sprijiniți de Moscova încearcă să croiască o țară moscovită. De o parte și de alta a Nistrului. Apoi mercenarii, la cuvintele unui delegat rus din Tiraspol, au uitat subit de plecarea lor, șuierînd amenințător în numele așa numitei republici nistrene. În dispozitivul defensiv românesc pătrunde un grup de fete descins direct de la Columnă, în costumele noastre dacice și protejate de zidurile de piatră din apropiere, au început a da glas cîntecelor noastre românești. S-a încins o horă pe cinste. În tabăra cazacilor năucire. Sub țeava mitralierelor și tunurilor oștenii țării jucau. Oare de cînd? Greu să ne aducem aminte. În urmă cu două mii cinci sute de ani pe vremea lui Herodot, tot aici pe malurile Nistrului și în toată Transnistria arau și se îmbrăcau și jucau precum în fantastica horă din fața noastră. La un moment dat fetele au îngenunchiat și au atins cu sfială pămîntul. E sfînt. Păstrează, etajate, de-a lungul mileniilor, osemintele bunilor și strămoșilor noștri și ale fiilor neamului românesc de azi. Pămîntul e sfințit și de sîngele lor. Malurile Nistrului sînt rană vie, rana din coasta răsăriteană a poporului român. Apoi fetele au plecat dispărînd degrabă. Oștenii s-au organizat pentru schimbul de noapte. A început burnița. Frig. Și ei, pe cîmpia Nistrului, în cîmp deschis, zidirile vii ale mîntuirii neamului omenesc.

Gheorghe Gavrilă COPIL
Cocieri-Coșnița, 8 aprilie 1992

Adevărul rostit cu glas tare

Unii se autoproclamă «bărbați ai neamului». Unora le revin toate onorurile. Unii se consideră «ctitori de țară».

Nu dorim să vorbim despre ei. Dumnezeu cu dînșii!

Afirm doar că adevărații Bărbați ai Neamului se află astăzi în tranșeele de la Coșnița, Cocieri, Varnița sau Doroțcaia. Ei sînt conștienți de un adevăr și sînt gata să moară pentru el. Iar Adevărul e unul singur: acesta este pămîntul nostru și noi sîntem stăpînii lui. Așa e dat de la Dumnezeu!

Acești minunați oameni, care sînt polițiștii cu care «am pus țara la cale» în tranșeele de lîngă Coșnița și Doroțcaia sînt adevărații Bărbați ai Neamului. Impostorii vor fi uitați de Istorie. Ei însă nu. Nu i-am uitat nici noi. E de neuitat și acea relație de suflet stabilită între noi. Din discuțiile avute cu acești bărbați de excepție desprindem următoarele gînduri pe care le publicăm mai jos. Credem, de asemenea, că ele trebuie să pună pe gînduri pe cei de la putere.

«Sîntem foarte proști dotați. N-avem armament, muniții, tehnică de luptă. Ajutorul medical lipsește cu desăvîrșire.

* Zilele acestea a fost ucis un camarad de-al nostru — Păvălucă Vitalie. Sînt de asemenea mulți răniți. Aici, în cîmp e frig și ne lipsesc hainele calde.

* Mai marii își bat joc de noi pur și simplu. Ne trimit în luptă fără armament, fără tehnică. O mulțime de băieți și-au pierdut viața. Ne consideră carne de tun?

* De ce nu avem tehnică? Ce acțiuni a întreprins conducerea noastră pentru a rezolva această problemă? Cu ce se ocupă ei? Doar e clar că armament putem primi numai din România. Snegur refuză acest ajutor?

* Un coleg de-al nostru, Victor Ziminciuc a rămas fără picior. Am pus problema să-i cumpărăm o proteză germană. Dar trebuie valută pentru aceasta.

*Alt coleg este grav rănit, dar nimeni nu s-a interesat de soarta lui. Are nevoie de medicamente deficitare.

* Majoritatea dintre noi n-avem apartamente. Eu am doi copii. Lucrez 11 ani în poliție.

* Dacă veți avea ocazia, să le spuneți parlamentarilor, că primim un salariu mizer. Adică, cei-de la putere ne aruncă și nouă cîte o bucățică, ca la cîini. Eu îmi pun viața în pericol pentru 1.200 ruble, care astăzi n-au nici o valoare. Rog să mă înțelegeți corect. Nu e vorba de bani. Nu luptăm noi pentru bani, dacă era așa, pozițiile noastre erau acum sub Chișinău și nu aici. Noi ne apărăm moșia.

* Atîtea greșeli au făcut Snegur și parlamentarii ăștia. La început trebuia de pus pe toți veneticii la punct. Am eliberat Coșnița practic cu mîinile goale. Trebuia să meargă Snegur înainte cu toate prosoapele și noi pe urmă.

* Parlamentarii parcă-s la «Teatrul de miniaturi». Noi am înțeles demult cine-s bolfoșii ăștia.

* Snegur a bătut cu pumnul în masă. Dar după asta — nimic. Numai de vorbe e bun.

* Am impresia că dacă cazacii vor ajunge la Chișinău, cei din Parlament vor mai crea 4 comisii de conciliere și încă 4 comisii pentru rezervă.

* Dacă venim la Chișinău ne oprim direct la Parlament.

* Trebuie să rezolvăm problema Transnistriei, apoi problema Unirii.

* Ce stare excepțională e asta? În loc să ne înarmăm, noi ducem tratative cu criminalii.

* Cazacii sînt niște animale. Niște porci. Intră în satele de aici și își aleg casele care le plac. Violează femei. Dar nu vor scăpa nepedepsiți.

* Ce se demonstrează la «Mesager» este un fals enorm. Cine e cointeresat să fie dezinformată populația?

* Un băiat de-al nostru, de naționalitate rus, a făcut serviciul militar în Afganistan și a murit aici, lîngă Doroțcaia».

Păzește-i, Doamne, pe acești oameni de primejdie!

A consemnat Aureliu CORNESCU

«Pas de voie...»

Un război numit «Zarnița»

Nu, nu, de data aceasta și la această rubrică nu voi «pune la punct» pe nimeni (inclusiv pe mine însumi), nu voi cere socoteală nimănui, nici măcar «răilor» de «nomenklaturiști» din cei vechi și noi, nu voi prognoza cu multă «subtilitate» (pentru că foarte multe lucruri sînt și așa la vedere și «subtilitatea» constă doar în efortul elementar de a le vedea la timp), nu-i voi cere «socoteală» nici unui «băiat bun» ca Oazu Nantoi, Andrei Vartic..., deși o merită și o merită demult, nici președintelui, și nici guvernului pe care îl dirijează nu se știe pe unde și spre ce împreună cu un mare specialist în toate domeniile economice și care încă se pare că (dacă numai nu se face a nu...) nu prea face diferență dintre liberalizarea prețurilor din manuale și harababura socială (spre binele însă a cinovnicimii obișnuite să comande și să nu dea socoteală) pe care a declanșat-o în viață ridicarea administrativă a prețurilor într-un mediu economic eminamente monopolist și ostil reformelor — nu, nu voi face-o. Nici măcar nu vă voi spune ce impresie extraordinară cred că a făcut cuvîntarea dlui Gheorghi Gheorghici asupra rusofonilor care se întrebau mereu cu groază și bănuiesc cu panică în ochi... «Cito on govorit?...» și evident asupra polkovnikului general Ruțkoi și asupra democratului de conjunctură și șovinului ca esență Stankevici încît au șters-o imediat la Moscova pentru a... Nu, nu voi... Vă voi relata, voi încerca să vă relatez cu cît mai multă fidelitate (în raport cu propriii mei ochi) cum am fost, da, la... război. Paradoxal, dar miercuri a doua zi aveam să citesc că în horoscopul nepalez, pînă și în acesta, mie, un capricorn cam incert, mi se rezerva favorabil o deplasare. Deci întîmplarea a fost să fie o deplasare pe front. Nu iau cuvîntul în ghilimele numai fiindcă se trage (aceasta o spun acum, după...), există combatanți și se suportă pierderi adică și se moare. Adevărat, în ziua în care am fost, acolo unde am fost, slavă Domnului, nu s-au înregistrat nici un fel de pierderi, nici un fel de răniți (se pare că cineva își fracturase ușor laba mîinii cînd sărise nu tocmai indemînatic din tranșee, i se învineții se, dar fiindcă pe aproape nu era nici un fel de asistență medicală și băiatul părea vesel, cazul s-a consumat fără prea mare vîlvă)... S-a tras răzleț din partea adversă dar «nu s-a lucrat ca ieri și chiar ca azi dimineață». S-a tras după orele 15 cînd se convenise încetarea focului dar pînă la ultima instanță de informare s-a ajuns sub forma «a fost liniște, nu s-a tras deloc». Pe drum spre Coșnița sîntem opriți de mai multe ori. Ni se cere extrem de amabil, chiar cu zîmbet (nu exagerez și nu pun note —relatez imparțial) să prezentăm actele, se examinează cu maximă atenție, «unde plecați, cu ce scop sau treabă», ni se verifică locurile în care într-un automobil se poate tăinui ceva. Ni se prezintă scuzele de rigoare. Faptul surprinde ușor. Eram obișnuiți cu anumită atitudine a unor milițieni... E vorba însă de polițiști și, probabil, că de polițiștii care ne vorbesc limba «sînt de-ai noștri». Atitudinea ne dă și mai mult un sentiment derutant de siguranță și nerăzboi, întărit de peisajul pașnic prin care ne deplasăm. Nu, nu e vorba de hăbărnicie, de infantilism: ai în inimă necesarul simț de neliniște, de pîndă... Andrei Baștovoi, deputatul care stă pe bancheta din față, alături de șofer, și care «mai fusese», își amintește apropo de casele de vară (vilele) ca niște cuiburi de ciori pe lîngă care trecem, de voluntariada dîn '90 cînd, aflați cam tot prin locul respectiv, cineva, neavînd ce face își dădu cu părerea că toate vilele și toate loturile «acestea» «strică ecologia», după care, din același neavînd ce face, șotiosul V. Berlinschi îl puse imediat (pe la 4 dimineața) la curent cu «respectivele nereguli» ecologice pe președintele comisiei parlamentare de profil. Acesta i-a ținut supărarea se pare că jumătate de an. Bunul și bonomul nostru Gh. Gavrilă Copil (deschis și sincer ca un copil) scrutează împrejurimile cu (așa cum mi s-a părut) o anume nostalgie. Șoferul conduce cu atenție și siguranță, fără urmă de

îngrijorare. Aurelian, colegul nostru, vesel, fire caldă și curioasă, ascultă, spune. Mergem «într-acolo», pe front... Trecem podul peste Nistru. Într-un loc terasamentul acestuia este răvășit de explozia unei mine, ceva mai încolo vom da de urmele unei mașini arse... Pereți ciuruiți de gloanțe. Dar nu, nu, neliniștea nu sporește. Sîntem iarăși opriți la un post de control. Aceiași polițiști «de-ai noștri» amabili dar foarte atenți, profesioniști. Sentiment de așezare și siguranță. «Oameni de aur», face spontan dl Gavrilă Copil. Pe acest «oameni de aur» spontan și vorbit în surdină, aproape pe șoptite, avea să-l repete de mai multe ori pe parcursul întîlnirilor pe care le-a avut cu polițiști, voluntari, oameni de prin părțile locului. Repet, era o reacție spontană și trebuie să vă spun că perfect corelată cu sentimentul pe care îl inspiră oamenii de pe poziții, de la posturile de control, «băieții» de pe tanchete, din ele, de lîngă ele. În Coșnița se văd oameni pe ici-colo circulă cîte un biciclist. Gloanțe de calibru mic și mare pe pereți, ziduri. Cioburi, acoperișuri pulverizate, urme de arsură... Timentul de război lipsește. Probabil că nu aș fi știut că găurile din pereți, ziduri de ce sînt, le-aș fi luat ușor drept urme cuie, de lespezi desprinse. Cîmpurile bine îngrijite sau pur și simplu se află într-o fază vegetativă latentă. Iau un șanț de scurgere drept tranșee. Drumul tiu, se întunecă de ploaie, mai trecem pe un post de control. Pămîntul e același dincolo. Aceeași amabilitate a posturilor mai zgîrciți la vorbă. Ajungem la statul-mai exact la locul unde se află. Geamuri de gloanțe. Se probează niște tanchete, niște transportoare blindate. Nici unul Jerpelite. «De unde le-ați găsit?». Cel în rîde, înțelegînd la ce ne referim: «În stăteau la murat... Ehe, dar la nevoie is bune». Într-adevăr, la nevoie și racu-i Se pare însă că «băieții» noștri sînt într-foarte tineri și plini de viață, le știu cu adevăr valoarea și mai ales știu să le manevreze lăm că aici s-a regăsit un echipaj complet a luptat în Afganistan. Îi vedem taman probează se pare un transportor pe care reparat... Schimbăm niște vorbe: nici urmă de încrîncenare. Vorbim ca și ne-am afla la o fîntînă. Sentimentul de cotidian și natural îmi interzice să scot netul și să le notez numele. Îmi notez impresia pe care acum o traduc prin cuvîntul dlui Gavrilă Copil: «Oameni de aur». apoi cu doi polițiști din Chișinău. Sînt de pe poziții. Fac cu schimbul. Au fost rîndul pe alertă și trimiși. Nu sînt supărați. Nu la datorie... Între timp, Andrei revine ce tratează să ni se dea o mașină de pe poziții. Este se pare singurul deputat a fost aici în ultimele zile. Și după cîte înțeles nu numai a fost dar și l-a adus pentru anumite discuții cu oamenii pe N. tin, primarul capitalei. Acesta le-a combatanților de pe poziții singurul bine pe care se pare că îl aveau și o lunetă... Sînt strigați. Pornim. Același sentiment bizar nerăzboi. Parcurgem cu acest sentiment distanța pînă la poziții. Automobilul de pe care ne însoțește oprește într-un fel adîncitura săpată pentru trasportoare (nu văd pe poziții). Aici stau și «băieții» care sînt de gardă. Pozițiile sînt săpate în plin arat. În zare — o livadă tînără. Acolo «inamicul». Nici un sentiment de război dreapta se află Doroțcaia, Pîrîta. Sîntem pinați cu multă bunăvoință, deși la început cîte unul se pare că ne cîntărește. Apoi se va topi. «Sîntem de-ai noștri». Nebărbieriți după o noapte de tranșee, au lucrat tare, azi nu, puțin de dimineață. Acum parcă-i liniște». Sîntem întrebați de nou «la oraș». Andrei are taman textul dului convenit de cei patru pînă noaptea tîrziu. Citește. La început se ascultă cu fără multă atenție, apoi vin anumite puncte ii interesează. Concluzia: e bine că se soluții pașnice, dar nu se vor respecta. urmă acordul e prea fistichiu și fragil. răspuns dinspre livadă se aude o împușcătură «Lunetist», mi se precizează. «V-ați nuit?». «Da, cu toate se obișnuiește primul semn de război. Cît voi mai sta răsuna sporadic de partea cealaltă rafale te. Nu le acordă nimeni nici o atenție.

Văd binoclul așezat alături de cineva tentează să-l iau. E binoclul adus de Încerc să privesc în zare. Nu prea izbutesc disting prea mare lucru. Nu e binoclu Andrei continuă să explice. Schimbăm vorbe. Discuția se înviorează. Nici urmă frică. Toți tineri, extrem de tineri. din Batalionul 1 de Patrulare și Santinelă 1. Un război care nu prea seamănă a Iar rafale scurte. Cineva informează centru prin emițător. «Lucrează bine? numai că sîntem ascultați tot ce spunem partea cealaltă... Cînd vor, ne bruiază mijloc de comunicare (prin fir, de exemplu nu există. Notez cîteva nume dintre care stăm de vorbă. Nu vor. Le explic că fără nume redactorul nu-mi publică materialul: «Ca anchetele pe care le fac Rîd. Mi se prezintă: Noroc Viorel, Moțoc Cornel, sublocotenent, comandant companie, Levință Alexei, sergent, Petru, polițist, Boico Igor, polițist, Țistari riu, plutonier, Bunescu Vasile, sergent Sadovnic Nicolae, sergent major, Stoian sergent major, Cebotar Anatol plutonier. Aveam să aflu care era tristeței din ochii ce-i acoperea momentan veselie. Are doi copii și trăiește de mai în niște condiții pe care personal nu le aprecia decît pur și simplu mizerabile.

Dle primar N. Costin, există în acest cît lumea destule posibilități pentru a un pic de bucurie și elementară siguranță pet, știu că sînteți un om de bună inimă. În ultimă instanță făceți-o pe

...ărilor obligatorii despre poliție. Făceți-...mai pentru acest om. Am putut să ...majoritatea polițiștilor angajați trăiesc ...extrem de precare. Sigur, pe toți ...puteți ajuta imediat... Dar măcar pe ...poate. Vă mulțumim anticipat...

...ciile continuă. Cînd mai vesele, cînd ...e. Oamenii își dau foarte bine seama ...e. «Nu vă e frică?». Mi se răspunde ...«Nu». Îi cred. În naivitatea mea, prob... ...mi-i frică nici mie, deși din cînd în ...aună împușcături răzlețe (de lunetiști), ...tale de arme automate. «Oameni de ...ță în surdină dl Gavrilă Copil. Dorim ...linia de tranșee. Profil mediu. ...ra. Pe jos — paie. Sîntem întîmpinați ...voință și căldură. Nici un fel de fereală ...oameni de aur...». Mă uit plin de curiozitate ...ce cu respectiva «fortificație» — nimic ...rele pe care le aveam despre elemen... ...ui război. Prea simplu. «Rezistați?» ...fără să vreau. Omul inspiră prea multă ...re de sine, siguranță ca să mă facă să ...Am întrebat spontan. «Dacă vin cu arme ...— cît aveți muniție, da. Dacă însă o ...ai în greu — nu.» Mă ridic puțin. Privesc ...re. Întreb ca «mare militar», sigur că ...am o întrebare plină de «competență»: ...ia întîia se află mai înainte?». Mai mult ...decît întrebam. «Nu, e aici. E asta...» ...așezat pe brațul de paie din tranșee. ...Copil vorbește deja cu «Doamne...». ...de uimire și îngrijorare. Ne luăm apoi ...bun. Cu căldură. Ni se spune să mai ...Oameni tari dar cam lăsați de izbelițe, ...de aur dar lăsați de izbelițe, oameni ...simț perfect al datoriei dar prea irațional ...Pot face minuni. Nu se tem de nimic, ...lupte, pot să lupte cu oricine, sînt ...excelenți... Sînt sentimentele pe care ...«notat» în simțire, la despărțire. Mer... ...pozițiile de la Doroțcaia. Sîntem opriți ...ori. Ne sînt verificate actele, mașina. ...amabilitate, aceeași severitate în con... ...ingem. «Noroc...», «Noroc...». Zidul de ...gada de tractoare poartă semne de ...Ni se arată bucăți de proiectile ...» și un glonte de calibru mare acoperit ...cămașă suplimentară de plumb sau cu ...asemănător. Cineva spune: «Îl fac la ...pol. Nu-i satură dracul. Zidul îl străbate ...hîrtia». Începe să bureze. Glume. Toți ...«Înarmați bine și cu ei se pot face orice ...», îmi trece «gospodărește» prin cap. ...sant, eu aș avea calmul lor?... Dau cu ...de doi flăcăi aproape băiețași. Unul de ...19 ani, celălalt — și mai tînăr și radios nevoie ...Mă adresez cu siguranță celui mai mare ...a făcut milităria. Nu, sînt ambii voluntari ...Singerei. Cînd îl întreb pe cel mai tînăr ...cum îl cheamă, rîde și-mi spune: «Nu ...c-o să scrieți și ai mei o să mă caute. ...bine așa...». «Mai», fac și eu. Împărțim ...veștile aduse din partea Frontului. Sigur, ...sînt încă negre. Deși, n-ar fi rău. Știu cum ...hrăniți și în ce condiții sînt chiar cazați ...de dincolo. Nu, nu e vorba de mîncare. ...ni nu vorbește de ea. Poate că doar eu, ...acum. Și totuși este absolut necesar să se ...organizeze alimentarea de campanie, strictă și ...din fonduri centralizate. Da, oamenii din ...prejurimi, de dincolo de Nistru au grijă... ...acum. Prinde să se întunece. Sîntem sfătuiți ...pe un anumit spațiu deschis să mergem cît ...mai repede. Ne despărțim cu același sentiment ...am fost la «ai noștri». «Mult noroc!» ...oameni de aur!». Dl Gavrilă Copil stabilește ...ne ușor contactul cu oricine. Nu se poate ...spune. Orice e românesc, de dincolo de Prut ...e simpatizat și primit cu dragoste și des... ...chidere. Și dl Copil e cald și simplu, natural ...ca un copil. «Ajutați-ne, spuneți-i guvernului ...acestui Iliescu să nu se mai teamă atîta, ...în toată firea — nu, nu-l mai considerăm ...comunist sau cum i-o fi zicînd. E român ...nu?, și-l doare și pe el pămîntul. Ajutați-ne ...niște... lemn, așa mai bun, aveți pis... ...mitraliere foarte bune. Dar lemn ceva ...de treabă, mai greu. Nu trupe. De luptat ...noi. Ne trebuie cu ce. Poate Vartic e ...fob cu tot neamul lui de vartici. Noi ...». Cel care-i vorbește dlui Gavrilă Copil, ...și vesel, ne strînge mîna și ne spune fără ...ca o gazdă dornică de a nu fi uitată: ...veniți pe la noi... Mai...» trage adînc fum ...țară. «Aveți grijă să treceți în mare viteză ...ceea». Ne arată: «Trag din cealaltă parte ...Un sat divizat în două tabere. La ...dăm de un alt șir de tranșee. Localnici. ...fost greu să cred că nu sînt militari. Nu, ...doar cu armata făcută. Ne-au oprit ...controlul de rutină. Sînt amabili dar ...controlează mașina în amănunt. Între timp ...oameni din tranșee. «Sînteți din Roma... ...». «Nu, eu nu». «Vorbiți parcă mai ...». «De ce mai altfel?» «Ei, noi ne-am ...limba... Ne-au stricat-o...». Face cu ...înainte...

...erc să glumesc: «Vă e frică de români?» ...mănîncă oameni?» Altul: «Cît de răi ...aceea dar nu-s mai răi ca aiștia». Altul: ...mai bine ne-ar ajuta cu arme: uite ...cum îi înarmează și ne bombesc cu ...». Problema cu armele, cu mijloacele ...și nu cu «pușcoace» se pare că e ...marile preocupări. Și are de ce. Și ...ai, elementar, nevoie de un instrument ...cît de păcătos dar adecvat... Plouă. Se tace. Parcă am fost pe front și parcă nu. Mi-amintesc de o frază rostită de cineva dintre polițiștii de pe poziție, într-un context mai general și apropo de dotare, de organizare, profesionalism, responsabilitatea reală a celor care i-au trimis pe acei oameni pe poziții: «Cineva parcă se joacă de-a «Zarnița»... O «Zarniță» unde se moare, adaog în sinea mea...

* * *

Am ajuns seara. O ploaie rece. În oraș — alte dimensiuni. Cum au stat oamenii în tranșee, în cîmp liber, sub ploaie, la cîteva sute de metri de «ceilalți»?... «Oameni de aur». Sînt... Am prins o parte din conferința de presă a președintelui, a doua zi am auzit alte secvențe. Senzație de neinformare, de fals, de spectacol peste capetele oamenilor, de iresponsabilitate, de batjocură... Vorbe, vorbe scoase cu efort enorm. Vorbe. Mor oameni, dle Snegur. Mor cu gîndul simplu că «sau noi, sau ei». Ai promis multe. Nu realizezi decît promisiuni. De ce crezi, dumneata, că «ceilalți» nu pornesc o ofensivă masivă? Ce, se tem de?... Se joacă de-a pisica și șoarecele. Trag de la distanță. Senzație de spectacol. Se așteaptă ceva. Ceva ce se așteaptă obținut pe alte căi. Dacă nu se va obține se va apela... Cu echipamentul, cu dotarea pe care o avem, cu cadrele de care comandă (nu comandă) sus noi nu vom rezista. Vom pierde oameni. Nu e vorba de panică de tranșee. Repet, nu am observat nici o urmă de frică sau de bravadă. Un extraordinar simț al realului. Va fi o crimă dacă se va proceda cum s-a procedat pînă în prezent. E bine să înceteze orice urmă de improvizație, de joacă cu destinele cuiva. Această palmă de pămînt românesc i-a suferit pe prea mulți pentru ca pînă la urmă să mai fie trecută printr-o baie de sînge din cauza cuiva care promite, rostește vorbe, se angajează, face șiret din ochi, face state, face angajamente, consecințe, destine, face... nimic. Cine ne-a băgat în harababura de astăzi?... Să facem o necesară distincție între calm și insensibilitate, între spirit de prevedere și elementara incapacitate... Ne fac americanii destinele? Foștii și noii nomenklaturiști ne fac destinele, viitorul? Ne dăm legați fedeleș cuiva? Pentru ce? Pentru niște iluzii de securitate fizică... «Oameni de aur»... Să nu ne batem însă joc de ei din incapacitate, inerție, proastă informare sau, lucru nu mai puțin grav, din iluzii... aproape mioritice. Securitatea noastră depinde numai și numai de capacitatea de-a ne-o asigura — noi, toți de aceeași simțire, indiferent de ceea ce gîndim uneori, vrem uneori... Așa e. Așa cred că e bine să facem acum... Plouă... «Oameni de aur»...

Victor GHERMAN
9 aprilie 1992

«Tiho! Nelizea!... slușatsea...»

«Guvernul României urmărește cu atenție ce se întîmplă în Republica Moldova...» E bine: sîntem urmăriți, «cu atenție». Între timp la această atenție se adaugă contacte. Trece unul Prutul, trece altul Prutul. Încolo, încoace. Contacte cu dl.Președinte, cu domnul prim-ministru, pe ici-colo cu dl. S. Brucan —centru politologic multiplu. Și, evident (în sensul că se vede la TV), un fel de diriguitor și părinte pentru mulți dintre copiii politici, inclusiv de la noi, cu efect...

... Cîte unul din cei cu naveta la TVR. «Privet!» Zîmbesc, apoi îi dăscălesc pe frații de colo, de dincolo și încă de dincolo: «Nelizea!» Adică: fiți cuminți! Cuminți. Spre bine și spre binele celor două țări frățești și «pretine», spre liniștea, fericirea noastră. Despre ce «liniște», despre ce fel de «fericire», despre care «prosperare» și cine sînt totuși acești ai «noștri» — nu se precizează. Ei, dar așa e, boieri dumneavoastră, în politică sau — spuneți-i cum doriți. Nu se dă totul în vileag. De fapt, cei mulți pot «gîndi mult» prin sumare de detalii... Iar deplasările continuă: încolo, încoace. Cîte unul, cîte doi. De dis-de-dimineață, rapid, în plină zi (ceva mai încet) și încet-încet și misterios — în plină noapte: «Tiho!... Nelizea»... Că se duce un țăran sau țărani, că se duce un țurcan sau țurcani cu ouă, cu vin, cu brînză, da, cu ce poate fiecare — și nu numai țărani și nu numai, și nu numai țurcani nalți și deștepți (ca ai noștri toți) pe la tîrg la Ieși sau la Botoșani — e limpede. Și de fapt e limpede și atunci cînd se duc la tîrg peste apă nu numai la Ieși și Botoșani ci și mai încolo, tîrguind cum poate fiecare — de, și atunci e limpede...

... Primim pretini, așteptăm pretini. Apoi mai citim prin «Și totuși iubirea...», prin «România Mare», mai auzim prin..., mai vedem prin... că Eminescu e hulit, că Sadoveanu e hulit, că Blaga e, și Păunescu, și Sorescu, și Barbu, și Călinescu huliți sînt — păi, ce altfel e decît hulă atunci cînd cineva mai are și ochi critic, cînd își permite așa, pe neinvitate, să vorbească mai în legea lui un oarecare despre Eminescu, Sadoveanu, Păunescu?!... Dar, fie vorba între noi, noi nu vom permite, chiar și în pofida faptului că am putea să ne amestecăm inoportun (atunci se poate) în treburile altui stat — românesc și «pretin» — să fie pingărite așa, nitam-nisam, nume sacre sau ceva mai puțin sacre. Că nu sînt hulite? Că sînt precizate spre simpla cunoaștere obiectivă a unui context și a gradului de colaborare comportarea lui Sadoveanu, Camil Petrescu, E. Jebeleanu, D.R. Popescu, E. Barbu, A. Păunescu etc. în fostul regim? Dar în rest e simplă fantezie verbală ca și cea vehiculată dintr-un fel de complacere sau frică de nu se știe ce și nu se știe cine («de ceva» și «de cineva»)... Într-adevăr, cum de la 15 ianuarie toate ziarele din România au vorbit de Eminescu, cum de este editat în premieră un roman pentru care semnatarul lui, L. Blaga, ar fi făcut în alte timpuri ani grei de temniță (în cazul cel mai bun) — «Luntrea lui Caron» etc., etc?... Sigur, manifestările nu se fac ca la noi: cu atîta elan și pompă, cu atîta dezinvoltură de tîrg frumos de primăvară sau de toamnă... Mă rog, poate și de aceea că toți scriitorii de calitate se învață fundamental în școală de toate gradele și manifestațiile de tîrg (de primăvară sau de toamnă) pur și simplu nu ar avea priză... Dar e un aspect, unul, cred, nu tocmai esențial și care nu prea are tangență cu acel «se duc, vin» despre care vorbeam: de la Nistru pînă la Tisa, pardon Cotroceni, și evident, înapoi, pînă la noi. Ce este, ce va fi — vom trăi și vom vedea. Căci... la o adică a trăi și vedea (nu numaidecît imediat) e și aceasta un mod — nu? — activ de a fi... Iar Guvernul României «urmărește cu atenție» și... nu se implică în nici un fel în treburile altui stat"... Stat «pretin» și vecin, românesc și el. «Tiho! Nelizea!... Slu...!»

Nae LĂZĂRESCU,
observator și el

MĂI

măi smirnovilor
măi safonovilor
măi iakovlevilor
măi marakuțelor
măi șornikovilor
măi solonarilor
măi pologovilor
măi finaghinilor
măi andreevilor
măi topalilor
măi kandighelianilor
măi marunevicilor
măi burgugiilor
măi izvestiilor
măi pravdelor
măi novostilor
măi comuniștilor
măi foști activiștilor
măi keghebiștilor
măi internaționaliștilor
măi nomenklaturiștilor
măi cazacilor
măi gardiștilor
măi eliberatorilor
măi sovieticilor
măi vameșilor
măi ocupanților
măi nenorociților
măi amăriților
măi nemernicilor
măi găgăuților
măi dragă
Noi vă suportăm
dar vorba bătrînului
Neculce:
« — Pînă cînd tovarăși, și de ce?»
măi...

Adaptare după Valeriu STERIAN

ADEZIUNI LA C.N.U.

Noi, lucrătorii Combinatului de colectare și de prelucrare a cerealelor din or. Fălești, cerem lichidarea practică a consecințelor pactului fascist-comunist Molotov-Ribbentrop.

Sîntem ferm convinși că numai reunirea cu întreg neamul românesc ne va salva de noi dezbinări ale pămîntului și neamului nostru.

Aderăm cu trup și suflet la Consiliul Național al Unirii.

Cerem parlamentului și președintelui Republicii Moldova să realizeze în mod organizat, operativ și civilizat procesul de reunire cu patria-mamă — România.

Gr. PLEȘCA, A. VACARCIUC,
S. VLAICU, Vl. MUNTEANU,
V. COJOCARU, Vl. CĂRUNTU,
M. CIOBANU, M. ARION,
O. SACALIUC, I. CHIRIAC,
I. MOȘANU, T. CERNAVCA,
Al. BOLOGAN, M. VIERU,
L. CIMBRICIUC, V. VATAMANIUC

Determinați de cele mai nobile sentimente patriotice și întru realizarea obiectivelor majore ale C.N.U., noi, consilierii raionului Criuleni, aderăm la Consiliul Național al Unirii, anunțînd, în același timp, nucleul organizatoric al structurii raionale a acestui organ.

Ne adresăm consilierilor raionali să se înscrie în structura raională a C.N.U. și facem un apel către consilierii primăriilor să creeze structuri locale ale Consiliului Național al Unirii.

Ion GURGHIȘ — circ. 27 Ciopleni
Vasile EFROS — circ. 35 Drăsliceni
Grigore POPA — circ. 26 Hulboaca
Gheorghe GUZUN — circ. 25 Grătiești
Victor MARDARE — circ. 24. Grătiești
Vasile SOLTAN — circ. 36 Măgdăcești
Nicolae MAXIM — circ. 37 Măgdăcești
Pavel PASCAL — circ. 23 Grătiești

Noi, colaboratori ai Universității de medicină «N. Testimițeanu» din Chișinău, aderăm la Consiliul Național al Unirii și cerem adoptarea unei decizii politice privind reîntregirea Țării.

Prorector adjunct I. BEJENARU,
prof. C. ȚÎBÎRNĂ, prof. univ. L. LISÎI,
prof. univ. P. GALEȚCHI,
prof. S. PÎSLARU,
prof. N. ȘAVGA, dr. A. DĂNILĂ,
docenții S. MUCUȚĂ,
V. BOIȘTEANU, A MUCUȚĂ,
N.GUȚU, N. MIGALI,
V. RUSNAC, L. ANDON,
G. MARCU, V.BOTOȘANU,
A. CABAC, I. COVALENCO,
N. BANARU, P. ROȘCA,
M. RAEVSCHI, S. PLUGARU,
M. CARTOFEANU, M. MOLDOVANU,
N. FĂGUREL, I. ȘAPTELICI,
I. CORLĂTEANU, L. BÎRSA,
asistenții L. CHIABURU, BĂDĂRĂ,
N. CIOBANU, P. BUJOR,
I. SAMBURSCHI, Gh. GUȘUILĂ,
T. GONȚA, I. BĂBĂLĂU, I. ȚUGUI,
lector superior V. PASCARU,
lector A. CALANCEA,
medicii I. DAMASCHIN,
C. PADUCA, N. GURSCHI,
T. MORARU, T. CARAMAN,
O. DOBROVOLSCHI,
aspirant S. REVENCU,
farmacist Gh. MUSTEAȚĂ,
studenții V. JURJA, O. COJOCARU,
I. CRIVOI, Lu. BOLEA.

* * *

Noi, locuitorii din Chișinău și din alte localități ale republicii, aderăm la Consiliul Național al Unirii sperînd că numai Unirea ne va salva de teroarea și vandalismul la care sîntem supuși de către «frații mai mari» din răsărit.

I. GUDIMA,
M. GUDIMA,
V. NEGREA...
în total 352 semnături